

европейски културен и най-изискан език, съизваден в писмата и образите, каквито преди никой не е мислил че се крият в него. А от езикът може да се извлече всичко, стига да има майстор, комуто да е отръкни. Въ поезиите на Скът не разглежда културата на учения, но има в тях поезия таннива шета на минното чувство, каквито ~~не има само~~ у най-невинните, деца на природата, като френския поет Франсоа Жанъ. Например, предисловието на втората му книга, Църковата обрасла в Бръшлянъ, източени е писано от едно дете или от майстор като Жанъ: „Боже мой, Ти не призова между хората. И ето ме. Азъ страдамъ и обичамъ. И говоря съ гласътъ който Ти ми даде. Азъ пиша съ думите съ които Ти назова баща ми и майка ми, които ми ги предадох. Натоваренъ съ нещата на тия думи, азъ минавамъ по пътя като едно натеге, привело глава, на което се смеятъ дечурлягата, незнайки че то носи твоята воля. Край на пътя набляквах. . . Вече залязъ вечерния залязъ. Секулъ Скъла.“ И нищо повече — това е цялото предисловие на една книга в която има джани, и за жалостъ, непреодолими неща, както Пътувахъ за Лурдъ в която е изобразена една прощесия богобеснуени, между които се влечи и прегърбенъ старецъ съ болната си дъщеря — съ бледни изтощени ръце. Тя е на деветнайсет години и е на умираше, държи една бала роза в ръка и се усмива. И поета, който гледа тая прощесия богобеснуени да се измине и реве „Спаси! Спаси на!“ и обличения в бяло бледна девойка — съ бала роза в ръка, — поета стисва зъби да не заплаче. Знаемостта у немците балада на Хайне „Каваларски богомолец“ едн. от най-добрите у него неща, е тронъ лепетъ, въ сравнение съ тая поезия за дураските богобеснуени. . . Отъ поетъ който съединява въ себе си толкова висока култура и изпръгана наивност е въ право всякой да очаква много неща, и поезия въ която има таннива песня е непроизна съ бъдеще. Скът е написалъ и една драматическа поема, Полнфемъ, въ която е възпяна тълпата на усмотени еднооки грозничъ, въ чиято тъмна душа, съ лучътъ на хубостта, се вълнува и любовта — за да изпръгне отъ нея воплите на съвременно отчаяние. Мой единъ младъ приятел се е заелъ да преведе тая поема, при който преводъ азъ ще напиша биография и също за поезиите на онзи, който може би чупа вече да залязъ вечерния залязъ, но няма да занеме — че има още да върви.